

DET ER EN GOD DAG.

Det ved man bare nogle gange. Det er varmt, ligesom det var i går, og ligesom det vil være i morgen. Men det er nemt at få vejret – det har lige regnet, og han trækker vejret langsomt og holder luften inde. Han lader den ligge i halsen, før han slipper den ud igen lidt ad gangen.

Han forlader bybussen, som engang var rødmalet, og som afgik en time tidligere fra busholdepladsen i San Javier, Comuna 13, som består af nogle højhuse og en del lave huse og så de der huse, som ikke har hele mure, og som ligger allerlængst væk. Der er folk, der siger, at det er en grim bydel, men det synes han ikke – han bor der jo og har gjort det i alle sine ni år. Og den lugter anderledes, ikke som her i centrum. Her lugter der ikke bekendt, her lugter spændende. Her er en stor plads, som nok altid har været her, ligesom også fiskeboden og kødboden og grøntsagsboden og frugtboden og de små bitte restauranter med tre-fire siddepladser. Men menneskene, som trænges og puffer og skubber – de kan vel ikke altid have været her? Mennesker fødes og dør jo og bliver byttet ud. Lige nu i dette øjeblik er det dem, han ser omkring sig, som findes, men når han bliver stor, vil en del af dem være væk og andre være kommet til. Det er sådan, det fungerer.

Camilo går tværs over torvet gennem de smalle gange og fortsætter ind i La Galería. Her er der endnu flere mennesker og lidt beskidt. Men der er fint herinde med alle æblerne og pærerne og bananerne og fersknerne, som ligger i bunker og changerer i farverne. Han støder ind i en ældre mand, som bander ad ham, og kommer derpå lidt for tæt på klaserne med store, blå vindruer, som triller ned på jorden. Han samler dem op og spiser så mange, han kan nå at stikke i munden, før kvinden, der ligner mor, giver sig til at skrigе op. Hun bruger de samme bandeord som den ældre mand for lidt siden, men han hører dem ikke – han er allerede henne ved

den næste bod og så den næste og den næste igen. Han ved, at han er næsten fremme, da han passerer de sidste kasser med fisk og is, som for længst er smeltet. Lige her lugter der ikke spændende, for døde fisk bryder sig ikke om varme, og dem, der ikke bliver solgt før frokost, gør deres holdning klar ved at lugte kraftigere. Lidt flere skridt, og så sidder de der – på træbænkene og træstolene foran de tunge borde, som ikke tilhører sælgerne eller køkkenet, og som nogen har stillet længst væk, hvor alting alligevel er slut. Og det er det, de gør: sidder og venter sammen. Han har ikke sid-det der så mange gange endnu, for han er jo kun ni år gammel. Men han gør som de andre børn og slår sig ned og venter og håber på, at i dag, netop i dag, vil han få en opgave. Han har endnu aldrig fået nogen opgave. De andre er lidt ældre, de er 10, 11, 12, 13, ja, et par stykker er hele 14 år gamle. Deres stemmer er i overgang og skærer gennem luften, stemmerne mister indimellem taget og triller ud af deres munde og flagrer hid og did, når de begynder at tale. Han vil være ligesom dem og tjene penge ligesom Jorge, hans bror, som er syv år ældre. Som *var* syv år ældre, for nu er han død. Politiet kom hjem til dem engang og ringede på døren og talte med mor om, at de havde fundet et lig i floden Medellín. Politiet sagde, at de troede, det var Jorge, og de ville have, at mor skulle komme med dem og se, om det var ham. Og det var det. Han havde ikke ligget så længe i vandet, så man kunne godt kende ham.

– Hej.

Camilo hilser forsigtigt – så forsigtigt, at de andre ikke engang opdager hverken hans hilsen eller ham selv, lader det til. Alligevel sætter han sig ude på kanten af en af bænkene, hvor der også sidder nogle andre på ni år. Han tager herhen hver eftermiddag efter skole. Dem, hvis stemmer skærer gennem luften, og som har været her lidt længere, går slet ikke i skole. Ingen tvinger dem til det, så de sidder her hele dagen og venter. De snakker også og griner af og til. Men hele tiden skæver de over mod den åbne plads mellem de sidste boder, selv om de lader, som om de er ligeglade. Der ligger blomkål og hvidkål som bløde fodbolde i store bunker på den ene side og store fisk med øjne, der kigger på ham, når han går forbi på den anden side. Og alle ved, at alle narrer alle, og alligevel bliver alle ved med at lade, som om de overhovedet ikke holder et vågent øje med lige netop det sted, selv om det er lige netop det, de hver især gør. For det er jo der-

ovrefra, de plejer at komme, og så skal man være parat. De kalder dem *clientes*: kunder.

Camilo trækker vejret dybt og mærker en sky blive født i maven, den er hvid og let og luftig. Det blæser lidt hid og did derinde, og det føles godt i hele kroppen. Hans hjerte slår hurtigere, og hans røde kinder bliver mørkere.

I dag skal det være.

Han længes sådan.

Han har jo vidst det lige siden i morges, at i dag vil nogen give ham hans allerførste opgave. Så vil han have *gjort* det, og har man først *gjort* det, er man for evigt en anden.

Det er varmere nu, men stadigvæk nemt at få vejret. Byen ligger 1500 meter over havet, og de fleste, der kun kommer hertil en enkelt dag, sådan som mange af kunderne gør, beklager sig over, at der ikke er ilt nok. De kan næsten få krampe i lungerne, når de gisper løs efter vejret.

Derovre! En cliente.

Camilo får øje på ham samtidig med de andre. Præcis som de andre strækker han sig, rejser sig og skynder sig hen imod ham. Alle flokkes de omkring den tykke mand uden hår på hovedet. Han bærer et sort jakkesæt og en sort hat og har øjne så små og hvasse som en fugls. Manden ser sig omkring i flokken, og alle gør de sig høje. Han peger på en af dem i midten efter en milliard sekunder, som er så intense som dunkende trommer. Den udvalgte dreng er 11 år gammel, næsten 12, og han har gjort det før. Sammen går drengen og kunden væk derfra.

Pis.

Camilo synker gråden. *Pis da også!* Ham her var måske den eneste kunde i dag. Og han, der bare havde *vidst* med sig selv, at i dag var det hans tur ...

Der går en time til og én mere. Camilo gaber og beslutter sig for, at han ikke må blinke med øjnene. Han regner ud, hvor mange gange han kan hæve og sænke venstre arm på 60 sekunder, og synger for sig selv en fjollet børnesang af den slags, som man ikke kan få ud af hovedet, når først man er begyndt.

Ingenting i dag heller – andet end venten.

Så kommer der nogen. Han er sikker. Målbevidste skridt lige over mod dem.

Der kommer nogen.

Og alle gør de som før og som altid, de gør sig høje og flokkes om kunden og forsøger at blive lagt mærke til.

Også denne gang er kunden en mand. Han er kraftig og stor i det, men ikke tyk som den anden. Indianer – og så alligevel ikke: mestiz. Camilo genkender ham, han har set ham før. Han kommer helt fra Cali og er ældre end Camilos far. Det tror Camilo i al fald, for han har aldrig set sin far, og mor siger ikke så meget om ham. Mestitsen plejede at give sine opgaver til Enrique, som har gjort det 17 gange i alt, men ikke har været her et stykke tid.

Alle er de lige forventningsfulde. Der plejer højst at komme et par stykker forbi hver dag med opgaver, og det her er dagens sidste chance, før de fleste af dem må gå hjem med uforrettet sag. De omringer mestitsen, og han betragter dem, mens de forsøger at se voksne ud.

– Har I alle sammen gjort det før?

Alle svarer de i kor:

– ¡Sí!

Alle undtagen Camilo. Han kan ikke få sig selv til at stikke hånden i vejret og bekræfte det spørgsmål. Det går ikke at lyve. De andre råber “8 gange!” og “12 gange!” og “21 gange!” Indtil manden ser på Camilo.

– Hvad med dig?

– Aldrig. Eller altså ikke endnu.

Camilo er helt sikker på, at mestitsen med opgaven kun ser på ham.

– Så får du lov at gøre det nu med det samme. Det bliver din første gang.

Camilo gør sig høj og forsøger at forstå, hvad manden lige har sagt. At det er sandt, og han skal gøre det i dag. Og at i morgen, når han går ned mellem boderne, vil alt være forandret, og de andre vil se på ham med respekt, fordi han har prøvet det.

Bilen står dårligt parkeret uden for La Galería i nærheden af torvet. Det er en sort og firkantet Mercedes G-Wagen med store strålekastere på taget. Camilo tæller dem, der er fire, de er store og robuste og kan rettes i alle retninger. De tykke bilruder er umulige at se ind igennem – selv forruden. Han ved, at de er skudsikre. Indeni lugter bilen dyrt, for det gør nye biler, og denne her har hvidt læder på sæderne, som er bløde at sidde på. Man kan næsten ikke høre, da den star-

ter, og de kører væk. Mestitsen sidder ved rattet, og selv sidder han ved siden af. Når han tror, at manden ikke bemærker det, betragter han ham i smug. Manden er så høj, at han næsten rammer bilens tag. Han har et firskårent ansigt og en firskåren krop og ligner faktisk lidt sin bil. Han har en tyk, sort fletning, der ligner et brændt stykke brød og ligger samlet i et hårbånd med guldtråde, der glinser, når man ser på dem. De siger ikke et ord til hinanden. Det tager 20 minutter at køre derhen, hvor de skal, gennem en by, som skifter skikkelse undervejs: fra nedslidt og beskidt til istandsat til dyr og tilbage til nedslidt. Hen over Carrera 43A og ind på en mindre vej, hvis navn han ikke kender. Så stopper de. Camilo holder øje med gadeskiltene lige dér, hvor Carrera 32 krydser Calle 10. Og så bliver byen dyr igen. De er i et kvarter kaldet El Poblado, som han aldrig har været i før. Fint, har mor sagt. Og sandt nok er her mennesker, som bor i hus med græsplæner og har to biler i indkørslen, selv om der ikke er særlig langt ind til centrum.

Herfra kan de se huset uden at blive set. Og mestitsen peger:

– Derovre. Hun står i vinduet længst væk. Det er din opgave.

Camilo ser kvinden og nikker. Også da han tager imod pistolen og lægger den i skødet, mens han vikler håndklædet uden om den op. Det er en Zamorana produceret i Venezuela, 15 skud, 9 millimeter. Den slags ved Camilo. Jorge lærte ham næsten alt.

– Og du ved også, hvordan du skal gøre?

– Ja.

– Når du skyder?

– Ork ja, det har jeg gjort masser af gange.

Han og Jorge havde trænet sammen. Om aftenen plejede de at skyde med samme slags pistol, bare en gammel én. Den havde Jorge lånt af nogen, som Camilo ikke fik lov at møde. På en øde byggegrund ret langt væk i La Maiala.

– Godt. Vi ses om et par timer samme sted ved galleriet. Du tager selv derhen.

Hjertet hamrede af lige dele glæde og forventning, spænding og rædsel. En *sicario*.

Da bilen er forsvundet, går Camilo over mod træerne, som danner en lille baggrund ved vejkannten. Han sætter sig under et af dem. Herfra kan han iagttage huset og vinduet og hende, der står derinde og ingenting ved.

Hun er i en grøn kjole og ikke så gammel, som han troede. Det ser ud til at være køkkenet, hun går rundt i. Han kan ikke rigtig se, hvad hun laver. Han skruer på lyddæmperen, sådan som Jorge har lært ham. Han lader med magasinet, som også ligger i håndklædet og har fem kugler. Det er, hvad man får at gøre godt med.

Fokusér!

Det plejede Jorge altid at sige: “Fokusér, lillebror. Bliv ved med at trække vejret langsomt, og luk øjnene og tænk på noget godt.” Camilo tænker på en båd. Han kan godt lide både: store både med sejl, som sejler langsomt i vindstille og hurtigt i kraftig vind. Han har aldrig været ude og sejle med en båd, men han har tænkt så meget på det, at han er ret sikker på, hvordan det føles.

Et par minutter mere. Han er klar.

Han rejser sig op, stikker pistolen i bukselinningen og sørger for, at skjorten hænger udover. Han går over mod døren til huset, som mestitsen har udpeget for ham.

Gitter. En ekstrartryk sikkerhedsdør. Han har set den slags døre før. Han ringer på. Der lyder trin. Nogen kommer nærmere. Nogen, som kigger ud gennem kighullet – det kan han se ved, at der ligesom kommer en skygge.

Han trækker pistolen op af bukserne og trykker på den lille knap, der sidder langt nede ved bøjlen. Han afsikrer i samme øjeblik, han kan høre, at hun fjerner sikkerhedskæden.

Så åbner hun. Det er jo bare et niårigt barn, som står udenfor.

Og han møder hendes blik, sådan som Jorge har sagt, at han skal gøre, og løfter pistolen, sigter skråt opad, for hun er jo meget højere end ham.

Han holder pistolen med begge hænder, sådan som Jorge har lært ham. Og så trykker han af. To gange. Det første skud går ind i hendes brystkasse, og det giver et ryk i hende. Hun hopper lidt op i luften og ser forbavset ud. Hun har sådan en mund og sådan nogle øjne. Så affyrer han det andet skud mod hovedet.

Og hun synker sammen som et forsigtigt blad, der slipper sit træ, med ryggen mod dørkarmen og et blødende hul midt i panden. Men hun flyver slet ikke bagud eller til siden, sådan som han havde forestillet sig. Sådan som det ser ud på film.

Bagefter sidder han i bussen. Han har sat sig bagest, og ligesom før er hjertet ved at sprænges af glæde og forventning, men der er

ikke længere nogen rædsel tilbage. Nu har han prøvet det. Det vil kunne ses på ham. Det ved han, for han kan jo selv se det på andre.

Bilen venter samme sted som før nær torvet. Den firskårne mestits sidder i førersædet med den tykke fletning hvilende på skuldrene. Camilo banker på sideruden, og døren på passagersiden går op.

– Er det gjort?

– Det er gjort.

Mestitsen har handsker på, da han tager imod pistolen og trækker magasinet ud. Der er tre kugler tilbage.

– Du brugte to kugler?

– Ja. En i brystet og en i panden.

Jeg. Sicario.

Så er han på bussen igen. Der er fyldt op bagest, så han sætter sig på den eneste ledige plads, som er lige bag chaufføren. Han havde afleveret revolveren i et håndklæde og fået 200 dollars. Camilos kinder er varme og røde. 200 dollars! I hans højre lomme! Sedlerne er lige så varme som kinderne, de brænder mod låret, som vil de ud og vise sig frem for alle på bussen denne aften. Alle dem, der ikke har 200 dollars i lommen – ikke engang hvis alle de andre i bussen lagde deres penge sammen.

6 zoner langs Medellín-floden. Det er 16 *comunas* og 249 *barríos*. Han er på vej til en af dem et stykke oppe ad bjergskråningerne i Comuna 13, San Javier. Han skal hjem. Han har kørt her så mange gange med mor og med Jorge og alene, men det har aldrig følt, som det føles nu.

Skyen i maven farer ikke længere rundt, men har lagt sig til rette lige omkring hjertet og trænger sig ikke ud mod brystet. Han læner sig bagover mod det hårde sæde og tænker på huset, som er lille og rodet og har mange lyde. Han tænker på, at han skal løbe derhen, så hurtigt han kan, fra sidste stoppested og skynde sig ind. Og allerede inden han ser mor, vil han råbe “køleskabet – jeg sagde jo, jeg nok skulle ordne det!” og så vil han give hende halvdelen af pengene. Og hun vil stå og se stolt ud. Han tænker på, hvordan han bagefter vil gå ind i det rum, de sover i, og lægge sin første hundredollarseddel på sin hemmelige plads i en flad æske, som han har fundet, og som der engang har ligget tynde chokoladestykker i. Der kan man gemme nærmest lige, hvad det skal være.

Stol kun på dig selv.

FØRSTE DEL

HVIS MORGENGRY BLIVER til morgen. Hvis juli bliver til august. Hvis en slutning bliver en ny begyndelse. Piet Hoffmann rullede begge sideruder ned i lastbilens førerrum for at få gennemtræk. Klokken var ikke engang otte endnu, men varmen trykkede mod hans tindinger, og den blanke sved på hans kronragede hoved lugtede svagt, når vinden susede omkring ham.

Hvis en slutning bliver til en ny begyndelse og derfor aldrig hører op.

I dag var det tre år siden, han var flygtet til et land, han aldrig havde sat sine ben i før, og var havnet i et tomrum, hvor livet kun handlede om overlevelse.

Han løftede foden lidt fra gaspedalen og kørte med 90 kilometer i timen, nøjagtigt som de havde aftalt. Han tjekkede afstanden til lastbilen foran, 200 meter, præcis den afstand de havde aftalt.

Når man lever i et tomrum, befinder man sig vel ret beset i noget, som ikke findes. Eller det findes måske i forhold til omgivelserne. Men hvad hvis de heller ikke findes?

De havde for længst forladt Carretera 65. Mange kilometer væk på venstre side gennem det tætte buskads strømmede og brusede Caquetá-floden. Den udgjorde grænsen mod Putumayo-provinsen og havde ligget der på afstand den seneste time, men stædigt slået følge med vejen. Han tyggede kokablade, der holdt ham skarp, og drak den hvide te, der gjorde ham rolig. Og indtog til tider den blanding, som El Mestizo havde påtvunget ham forud for hver leverance. Det var en egenartet blanding af *colada*, mel og vand og sukker og temmelig meget cubansk espresso. Det smagte forfærdeligt, men det fungerede og holdt sulten og trætheden fra døren.

Han havde flere gange især i det seneste år troet, at nu var det slut, og at der var en åbning og en mulighed for at komme hjem igen. Hjem til Europa og Sverige og det Stockholm, som han og Zofia og Rasmus og Hugo betragtede som deres fælles verden. Og hver gang

havde åbningen hurtigt lukket sig igen, tomrummet var blevet større, og flugten fortsat.

I aften skulle de ses igen. Hende, han elskede, skønt han ikke troede, at han kunne elske, og to små mennesker, som han måske elskede endnu højere. Virkelige mennesker med virkelige tanker, som så på ham, som om han forstod. Han, der havde troet, han ikke skulle have børn. Nogle gange forsøgte han at huske, hvordan det havde været før, da det her ikke fandtes. Der var bare tomt, som om han huskede galt.

Han bremsede lidt op, for han var kommet for tæt på. Konstant afstand for maksimal sikkerhed. Det var hans ansvar at beskytte begge lastbiler, og de havde allerede betalt for at blive lukket igen. Det her var jo et sted, hvor dem, der voksede op med en drøm om at komme ind ved politiet eller militæret ikke så meget gjorde det, fordi de ville pågribe forbrydere eller beskytte mod angreb, men fordi politi og militærfolk kunne øge lønnen ved at tage imod masser af bestikkelse.

Beskyttelse. Det var, hvad han gav sig af med i går og skulle give sig af med i dag og i morgen. Transport og mennesker. Så længe han gjorde det bedre end nogen anden, ville ingen så tvivl om ham. Det ville være den visse død, hvis El Mestizo eller en hvilken som helst anden i PRC-guerillaen så meget som et øjeblik tvivlede på, at han var den, han udgav sig for at være. Hvis han blev afsløret, ville både han og Zofia og børnene dø. Hver eneste dag og hvert eneste sekund måtte han spille sin rolle.

Piet Hoffmann rullede begge sideruder op. Heden var blevet neutraliseret for en kort bemærkning, og gennemtrækken havde sågar jaget den skummende svedbølge under hans standardudrustning på flugt. Den skudsikre vest med de to lommer, han selv havde syet på til gps-modtageren, der lagrede de præcise koordinater for ruter og destinationer, og til satellittelefonen, som havde dækning helt ind i junglen. Pistolen, som hang i det ene skulderhylster. En Radom med 14 kugler i magasinet, og han havde vænnet sig til at bære den i de år, hvor han infiltrerede den polske mafia på opdrag af det svenske politi. I det andet skulderhylster hang stikkniven med det træhåndtag, han så godt kunne lide at holde om, og bladet, som havde en nyslebet æg på begge sider. Den havde han gået med meget længere, siden før dommene og fængselsstraffen, lige siden han blev ansat i

den særlige svenske beskyttelsesgruppe. *Så meget skade som muligt med et eneste stik.* I sædet ved siden af ham lå en MiniUzi med en ildhastighed på 950 skud i minuttet og en foldekolbe, der gjorde den præcis så kort, som han gerne ville have den. Derudover var der snigskytteriflen, Psg 90, som sad på ladet nærmest førerhuset og var sat fast med to hager og altid med på beskyttelsestransporterne med lastbil. Han havde sågar våbenlicens til hele molevitten. Udstedt af El Cavo i Bogotá efter tilstrækkeligt mange seddelbunder.

Derovre. Efter det umalede skur, som stod så tæt på vejen lige før de to høje træer, som var gået ud for længe siden og stod der nøgne og med afskallede grene, som så ud, som ventede de på nogen, der aldrig kom. Det var der, de skulle dreje til højre og sætte farten ned og fortsætte det sidste stykke vej hen ad en leret grusvej, som var alt for smal. Med ujævne mellemrum havde vejen huller fyldt med vand på en halv meters dybde – det var en skide kartoffelmark. Det kunne ikke lade sig gøre at køre mere end 30 kilometer i timen. Piet Hoffman kørte derfor lidt tættere på lastbilen foran og halverede sikkerhedsafstanden, så den på intet tidspunkt var på mere end 100 meter.

Til netop dette *cocina* havde han aldrig før transporteret varer. Men de så alle ens ud og havde samme opgave: at forædle kokablade med kemikalier og spytte over 100 kilo kokain ud om ugen. En times tid længere nede ad den gudsforladte vej ville de komme ind i PRC-kontrolleret område, som før havde været styret af FARC. Der var laboratorierne ejet af PRC eller andre aktører, som lejede jorden af PRC og betalte for at måtte dyrke og fremstille. I starten havde Hoffman troet, at det var mafiaen, der bestemte. Det havde han jo lært fra barnsben, det var sådan myter tog form og slog rod. Nu vidste han, at sådan var det ikke. Mafiaens medlemmer styrede måske nok Colombia og sad på pengene – men uden junglens ejere var mafiaen ingenting. Der var mafiaen, staten og de paramilitære – og så en fandens masse andre organisationer, som løb omkring og bekæmpede hinanden. Men der var ingen magt uden PRC-guerillaen. Kokain krævede skov og kokablade, og de blev ikke dyrket på guerillaens jorder uden guerillaens tilladelse.

– Hej.

Han ville egentlig have ventet med at ringe, men han længtes sådan efter hendes hænder mod sine kinder og efter hendes øjne,

som så ind i hans og ville ham det vel. Øjne, som elskede og havde holdt ud, og som strålede af tillid.

– Hej.

Han havde været væk i syv dage. Også denne gang. Sådan var det: afstand og venten og lange nætter. Han holdt ud, fordi hun holdt ud. De havde jo ikke noget valg. Hvis han ikke var her, havde de ikke noget at leve af. Hvis de tog hjem til Sverige, ville han blive sat bag tremmer. Det betød døden at holde op med at spille sin rolle nu.

– Jeg savner dig.

– Jeg savner også dig.

– Vi ses i aften eller måske allerede i eftermiddag.

– Kys-kys.

Han skulle lige til at svare og selv tage afsked med et kys, da linjen blev afbrudt. Det gjorde den af og til herude. Han måtte ringe igen senere.

Den smalle vej blev stadig smallere og var til tider ikke meget mere end en sti. Hullerne blev endnu bredere, og det var svært at holde den rigtige afstand mellem lastbilerne. Indimellem forsvandt den anden lastbil bag skarpe kurver og spidse bakketoppe. Hoffmann havde lige fået højre baghjul hevet op af et krater, da to bremselys blev tændt foran ham og gnistrede som røde øjne i den skarpe sol. Der var noget galt. Den anden lastbil måtte ikke miste fart eller standse, ikke her og ikke nu. Det var ham, der havde planlagt transporten ned i detaljer. Det var hans ansvar, og han havde gjort det helt klart, at ingen af lastbilerne måtte sagtne farten til under 25 kilometer i timen uden varsel.

– Pas på.

El Mestizos stemme lød i Piet Hoffmanns øre, og han rettede på den runde, sølvfarvede modtager for at høre bedre.

– Stands.

Hoffmann bremsede og stoppede helt op, ligesom El Mestizo havde gjort. 80-90 meter længere fremme så han det til trods for den skarpe kurve og buskadset, som stod i vejen: Tværs over vejen stod et mørkegrønt, terrængående køretøj. Til begge sider ventede endnu flere – han talte i alt fire militærkøretøjer på rad og række, som dannede en halvcirkel. En slags smil mellem træerne på hver sin side af vejen.

– Vent ...

Der kom en rasende elektronisk skratten som af arrigskab, der

rev i øregangen. Hoffmann kunne ikke rigtigt høre resten af sætningen, da El Mestizo flyttede mikrofonen i knappenålstørrelse til sin skjortekrave og låste den i sendemodus.

Hoffmann holdt motoren i gang, mens han spejdede mod de militærgrønne køretøjer, som nogen havde stillet på tværs af vejen. Var det almindeligt militær? Men de havde jo allerede fået betaling. Eller de paramilitære? Hvis det var tilfældet, så havde de et problem, for de stod ikke på El Mestizos lønningsliste.

Så pludselig blev alle førerhusene åbnet på en gang. Mænd i grønne uniformer hoppede ud og ned med automatvåben i hænderne, men i hvileposition.

Og nu så han, at det ikke var de paramilitære – det var ikke deres uniformer. Det beroligede ham lidt. Det samme gjaldt vist El Mestizo, for han lød ikke så gnaven, som han gjorde, når han vanen tro fyldtes af vagtsomhed og mistænksomhed.

– Vi kender dem. Jeg vender tilbage.

Også El Mestizo åbnede bildøren. Han var høj og bred og grov i det, men landede nok så blødt på det lerede underlag. Hoffmann havde sjældent set så meget krop hænge så godt sammen.

– Kaptajn Vásquez? Hvad foregår der?

Senderen på skjortekraven skrattede ikke længere, men gik igennem klart og rent. Også da den gengav den lidt for lange tavshed, indtil ham, der hed Vásquez, slog ud med armene.

– Hvad mener du?

– Dine biler ligner jo for helvede en vejspærring.

– Det er det skam også.

Piet Hoffmann brød sig ikke om Vásquez' stemme. Den manglede resonans og klangbund. Et menneske, som ikke ville nogen noget godt, trak uden at tænke over det ansatsrøret sammen og påvirkede dermed sin artikulation. Hoffmann rejste sig forsigtigt fra førersædet, løsnede førerhusets bagrude og krøb ud på det flade lad. Snigskytteriflens sad fast i to simple fæster, og han løsnede den, foldede benstøtten ud, lagde sig ned og trak den bageste del opad imod sig selv, mens han pressede våbnets munding gennem et dertil indrettet hul i presenningen.

– Du har fået penge.

– Ikke nok.

Kikkertsigtet bragte ham tæt på dem. Det var, som om han stod

lige mellem dem med El Mestizo på den ene side og kaptajn Vásquez på den anden.

– Du fik, hvad du bad om, Vásquez.

– Og det er ikke nok.

Helt tæt på El Mestizos ansigt. Eller Johnnys ansigt, han var begyndt at kalde ham Johnny stadig oftere. Det glinsede som altid, når de var rejst fra Cali eller Bogotá og ud i junglen, læberne var spændte, og øjnene jagede. Engang havde disse øjne sået frygt i ham, men Piet havde lært sig at synes om dem, skønt de ofte vekslede mellem venlighed og hensynsløshed. Han var også helt tæt på Vásquez' ansigt med det kulsorte, svulstige overskæg, som manden var så stolt af, og hans øjenbryn, der var som antenner på afveje. Vásquez så ud, som han plejede – og så alligevel ikke. Ligesom stemmen var hans bevægelser anderledes, end de plejede: De var ikke hidsige og arrige, men snarere selvsikre. Det var det, de var: langsomme og nærmest overtydelige, som om han ønskede, at den, han talte med, virkelig skulle møde ham. Sådan havde han ikke set ud, da de forhandlede med ham og betalte ham på den lurvede frokostrestaurant bag kirken i Florencia, for at han skulle lade de tre leverancer passere. Dengang var Vásquez mødt op i civil og havde virket nervøs. Han havde talt og bevæget sig rykvis og først fundet en slags ro, da han sprættede kuverten op og mumlende regnede indholdet igennem seddel for seddel.

– Du fortalte mig ikke, hvor stor din transport var. Du fortalte mig ikke sandheden.

– Vi har en aftale.

– Jeg vidste ikke, hvad det var værd. Det ved jeg nu.

Piet Hoffmann så igennem kikkertsigtet og fokuserede på El Mestizos øjne. Han vidste det: Det var nu, de ville ændre form. Pupillerne blev større og samlede mere lys ind for at have mere kraft, når de forberedte et angreb.

– Laver du sjov? Du *har* fået dine penge.

– Jeg vil have lige så meget en gang til.

Vásquez trak på sine uniformerede skuldre og pegede mod de tværgående lastbiler og de fire unge mænd, som ventede uden for dem. Nu hævdede de alle som én deres våben og lagde højre pegefingert på aftrækkeren.

Et tydeligt signal. Piet Hoffmann skruede lidt på forstørrelsen og

flyttede kikkertsigtet hen til kaptajn Vásquez' hoved. Han sigtede på punktet mellem øjenbrynene.

– Du har fået, hvad du skal have.

– Det synes du, men det synes jeg ikke.

– Pas nu hellere på, *Il Capitano*.

27 grader varmt. Hoffmanns venstre hånd mod kikkertsigtet. *Vindstille.* Den lille skrue forsigtigt mellem pegefingerspidsen og tommelfingeren. *Afstand 90 meter.* Han vred den et hak.

THP 1. Transport højre 1. Objekt i sigte.

– Pas du nu hellere på. Du ved lige så godt som jeg, at der nemt sker ulykker herude i junglen. Så hør godt efter, Vásquez: Du får ikke flere penge.

Piet Hoffmann var så tæt på i kraft af kikkertsigtet, som gjorde ham til en del af den tynde hud, som nu blev rynket og trukket sammen i panden og ligesom tog øjenbrynene med sig. Kaptajn Vásquez var lige blevet truet og reagerede på det.

– Jamen så ...

Hvor der før var selvtillid og kontrol, var der nu aggression og angrebslyst.

– Jeg beslæglægger hermed din transport.

Hoffmann kunne mærke, hvor det bar hen, imod hans ønske. Højre pegefinger let mod aftrækkeren. Aldrig blive betvivlet. Overleve. Hans officielle opgave var at beskytte, og det var vigtigt, at El Mestizo blev ved med at tro på det.

Han trak vejret ind gennem næsen og pustede ud gennem munden for at finde roen, der var der et sted indeni. Han havde slået ihjel syv gange før. Fem gange, siden han kom hertil, fordi situationen krævede det, og han ikke måtte blive afsløret.

Det står mellem dig og mig. Og jeg holder mere af mig, end jeg gør af dig, så jeg vælger mig.

Men de andre havde været folk, der tjente på narkoen og på langsomt at suge livet ud og selv tage hånd om det. Kaptajn Vásquez derimod var en helt almindelig tjenestegørende i den colombianske hær. Et menneske, der gjorde ligesom alle andre og tilpassede sig systemet og forsørgede sig med bestikkelse.

– Så din lastbil er min nu ...

Vásquez var bevæbnet. Han havde automatriflen hængende over venstre skulder og et hylster ved højre bukselomme, som han trak en revolver op af og trykkede mod El Mestizos tinding.

– ... og du er under arrest.

Kaptajnens stemme var blevet lavere, som om det her var en sag mellem de to. Det var nok derfor, det metalliske klik lød så kraftigt: Revolverens hane blev trukket tilbage og spændt, og tromlen roterede for at gøre en ny patron klar til affyring.

Vejret ind og vejret ud.

Piet Hoffmann var nu i det, som det kunne lade sig gøre at regne ud. Det, der kunne brydes ned i mindre dele og bygges op igen. Det, der var hans egen verden, og som gjorde ham tryk. Et skud, et plet-skud. Ingen unødigt blodsudgydelse. Et skud mod førersvinet var altid nok. Det tvang de andre til at orientere sig og finde ud af, hvor skuddet kom fra, og søge ly.

– Der er fandme ingen, som skal sætte en revolver mod mit hoved.

El Mestizo talte også lavt, nærmest hviskende. Samtidig vendte han sig lidt om trods revolvermundingen imod tindingens tynde hud. Der ville komme et rundt, rødt mærke lige dér.

– El Sueco.

Og nu så han lige på den anden lastbil og Hoffmann.

– Nu.

Et skud, en fuldtræffer.

Piet Hoffmann pressede lidt mere på aftrækkeren.

Jeg holder mere af mig, end jeg holder af dig, så jeg vælger mig.

Og da kuglen mødte kaptajn Vásquez' pande, blev der – som der altid blev med denne type ammunition – et ganske lille indgangshul på nogle få centimeter, mens udgangshullet fra eksplosionen blev enormt. Hele baghovedet forsvandt.